

ABDALLAH
ELLER
FYRVÄPLINGEN.

ARABISK BERÄTTELSE

AF

EDOUARD LABOULAYE.

ÖFVERSÄTTNING AF O. V. ÅLUND.

NY UPPLAGA.

STOCKHOLM,
HJALMAR LINNSTRÖMS FÖRLAG.
1881.

STOCKHOLM,
P. A. NYMANS TRYCKERI.
1881.

Prolog.

»I Guds namn, den mildes och barmhertiges, som gifvit oss vassröret att skrifva med och som hvar dag undervisar menniskan om hvad hon ej vet.»¹ Denna bok är ej romanen om Abu Zejd eller Ez Zahirs lefnadsöden eller någon af dessa vackra sagor, som man på festdagar reciterar och sjunger på Kairos kafeer. Det är den enkla berättelse, som kameldrivaren Ben Amed förtäljde oss i öknen en afton, då vi voro lägrade vid Välsignelsens källa. Natten framskred, stjernorna slocknade på himmeln, allt slumrade: vinden, jorden, menniskorna; Gud ensam betraktade skapelsen. För oss, som voro uttröttade af dagens hetta och mödor, var denna berättelse som ett kristallklart källsprång, hvilket sprider friskhet och lif omkring sig. Mätte hon på samma sätt verderqvicka andra jordens vandringsmän och äfven åt dem iskänka frid, drömmar och glömska!

---

¹ Koran, 96, 3.

FÖRSTA KAPITLET.

Husets glädje.

I det rika Djedda, vid stranden af Röda hafvet, bodde för ej länge sedan en egyptisk köpman vid namn Hadji Mansur. Det var, berättade man, en för detta slaf hos den mäktige Ali bey, som under krigen i Egypten hade efter hvarannat, och stundom till och med på samma gång, tjenat frankerna och turkarne, mameluckerna och Mehemed Ali. Under kriget hade han försett båda sidorna med deras behof af lifsmedel, vapen och kameler, och likväl hördes han allt jemt efter striden klaga, att han uppoffrat sig för segraren. Den rättvisan måste man dock göra honom, att ingen då visade mera nit, liksom ingen heller för bättre pris fick tillhandla sig det från de besegrade tagna bytet. På detta hederliga yrke hade den förbindlige Mansur samlat stora rikedomar, om också ej alldeles utan obehag. Nedriga afundsmän hade angifvit honom för att vara spion, fanatiker hade låtit pryglä honom som förrädare, ja, han hade till och med två gånger varit nära att bli hängd och endast räddats från detta öde genom människokärleken hos en pasja, som för en million piaster låtit beveka sig att erkänna en så klar och tydlig oskuld. Mansur hade en allt för stor själ att låta skrämman sig af dylika politiska vindkast, och om han efter fredslutet dragit sig undan till Djedda, var det endast därför, att en regelbunden handel numera var den enda väg, som ledde till lyckan.

Denna Mansurs nya affärsverksamhet utmärktes af ej mindre klokhet och framgång än hans förra; det sades allmänt, att golfven i hans hus vore inlagda med guld och diamanter. Egyptern var föga omtyckt; han var en främling i Arabien, och han ansågs för den obevekligaste af fordringsägare; men i Djedda vågar man ej öppet förakta en man,